

Кунінець Світлана Анатоліївна,
студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»
економічного факультету Подільського державного
аграрно-технічного університету,
м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Славіна Н.А.

УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Проблема підвищення рівня конкурентоспроможності підприємства є актуальним питанням. Сучасний етап розвитку економіки України висуває якісно нові вимоги до управління конкурентоспроможністю підприємств. Умови формування ринкових відносин в Україні, які характеризуються динамічністю зовнішнього середовища, зниженням платоспроможності населення, загостренням конкурентної боротьби, підвищенням рівня комерційного ризику, тяжким фінансовим станом більшості підприємств потребують пошуку нових способів виживання підприємств та забезпечення їхнього ефективного функціонування. У зв'язку з цим виникає необхідність у вдосконаленні управління конкурентоспроможністю підприємства шляхом використання сучасних принципів менеджменту, маркетингу, забезпечення стратегічного підходу до їхньої діяльності. З вищесказаного можна зробити висновок про те, що проблема підвищення рівня конкурентоспроможності підприємства є актуальним питанням, вирішенню якого і присвячується данна робота.

Конкурентоспроможність підприємства - це здатність витримувати конкуренцію порівняно з аналогічними об'єктами на цьому ринку. Вона показує рівень розвитку цієї фірми порівняно з рівнем розвитку конкурентних фірм по ступеню задоволення своїми товарами потреб людей. На конкурентоспроможність підприємства значний вплив оказує соціальне середовище.

М. Е. Портер вважав, що конкурентоспроможність – це порівняльна перевага по відношенню до інших фірм, здатність суб'єкта ринкових відносин виступати на ринку на одному рівні з присутніми там аналогічними конкуруючими суб'єктами. На нашу думку, це визначення є недостатньо повним, бо метою кожного підприємства є здобуття максимального прибутку, більшого, ніж у конкурента [1,с.456].

Управління конкурентоспроможністю підприємства являє собою певний аспект менеджменту підприємства, спрямованого на формування, розвиток та реалізацію конкурентних переваг та забезпечення життєздатності підприємства як суб'єкта економічної конкуренції [2,с.231].

Процес управління конкурентоспроможністю підприємства включає в себе наступні дії: моніторинг конкурентного середовища та оцінку конкурентної ситуації в галузі та на ринку; діагностування конкурентоспроможності підприємства та його основних суперників; конкурентне позиціонування підприємства – вибір стратегічних господарських підрозділів із перевагами у конкурентній боротьбі; розробка концепції та стратегії управління конкурентоспроможністю підприємства; реалізація конкурентної стратегії підприємства [3, с.37].

Визначення конкурентоспроможності підприємства можна було б сформулювати як характеристику, що відображає перевагу підприємства у виробництві товарів чи наданні

послуг над аналогами конкурентів на конкретному ринку в певний період часу, можливість підприємства розробляти, виробляти й продавати конкурентоспроможні товари (послуги) у майбутньому, приносячи прибуток.

Управління конкурентоспроможністю підприємства можна визначати як сукупність заходів, які спрямовані на систематичне вдосконалення виробу, постійний пошук нових каналів збуту, нових груп покупців, поліпшення сервісу, реклами. Його необхідно розглядати, як складову частину системи управління підприємством.

Отже, проблема конкурентоспроможності має в сучасному світі універсальний характер. Від того, наскільки успішно вона вирішується, залежить рівень економічного та соціального життя в будь-якій країні. Конкурентоспроможність підприємства різнобічно характеризує його існування на ринку, дозволяє оцінити поточний і майбутній стан, відбирати різні варіанти управлінських рішень (альтернативи), які забезпечують перехід з одного стану в інший.

Список використаних джерел

1. Портер М. Е. Стратегія конкуренції: навчальний посібник / М. Е. Портер.– К. : Основа, 1997. – 390 с.
2. Клименко С.М., Управління конкурентоспроможністю підприємства: навчальний посібник /С.М.Клименко. – К.: КНЕУ, 2006. — 527 с.
3. Галелюк М.М. Система управління конкурентоспроможністю машинобудування підприємства/М.М.Галелюк//Вісник економічної науки України. – 2008. – № 2 – С.36.

Кучоха Дмитро Володимирович

студент економічного факультету спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: доцент Покотильська Н.В.

ПОНЯТТЯ ТА ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Успіх виробничо-господарської організації значною мірою залежить від ефективності використання людських ресурсів, які обумовлюють результативність підприємства, що виявляється у високопродуктивному використанні й розвитку матеріальних засобів виробництва, задоволенні потреб і очікувань клієнтів.

Високих результатів може досягти підприємство, яке укомплектоване відповідною кількістю працівників з необхідним потенціалом праці, які мотивовані до поведінки, узгодженої з цілями організації. Особистісний потенціал людини, її ділові якості є джерелом і вихідним принципом розвитку підприємства.

Персонал – весь особовий склад підприємства, що представляє собою групу, об'єднану за фаховими або іншими якостями.

Персонал є важливим ресурсом підприємства, тому, особливої актуальності набуває вивчення можливостей ефективного управління персоналом, що зумовлює необхідність формування такої системи управління персоналом, яка б забезпечувала конкурентоспроможність та життєздатність підприємства [2].